

JEAN BARRÈ (*)

ΘΥΜΑΣΑΙ

Χειμώνιασε! Τῆς παγωνιάς ἡ λάμια
 Τὸν ἄσπρο πέπλο της παντοῦ ἀπλώνει
 Καὶ σὺ στὴν καμαρούλα σου ἀκούεις μόνη
 Κάποιο τραγοῦδι τῆς βροχῆς στὰ τζάμια.

Κι ὅμως ἀκόμα πρόπερσιν... Στοχάσου
 Ἄλλη στὰ τζάμια τραγουδοῦσε λύρα
 Ὅταν ἀπ' τῶν χειλιῶ σου τὴν πορφύρα
 Τ' ἄλικα ἐγὼ ρουφοῦσα τὰ φιλιὰ σου.

Καὶ μέσ' στὴν καμαρούλα σου θυμήσου
 Ποὺ τὴν φωτάγανε τὰ δύο σου τ' ἄστρα
 Σοῦλεγα γύρε καὶ κοιμήσου
 Κ' ἐγὼ θὰ συνδαυλίζω τὴ θερμάστρα.

Κ' ἔγερνες σὺ ντυμένη ὅπως ἦσουν
 Κ' ἐγὼ στὰ στήθια πάνω σὲ κοιμοῦσα
 Καὶ τῆς καρδιάς μου τοὺς παλμούς ἐσταματοῦσα
 Μὴ λάχη κ' οἱ παλμοὶ της σὲ ξυπνήσουν.

Χειμώνιασε. Τώρα στὴν ἔρημη κάμαρά σου
 Ἡ λησμονιὰ κακιὰ καὶ πνίχτρα
 Σὲ πένθιμα σοῦ ψάλλει πλήχτρα
 Τὴ μοναξιά σου.

(*) Ἀπὸ τοὺς νεώτερους Γάλλους ποιητές.

ΑΠ' ΤΑ ΣΒΥΣΜΕΝΑ

Ἄπ' τὰ παλῆὰ τὰ ὄνειρατα καὶ τὰ παλῆὰ τὰ χάρδια
 Δὲν ἔχει μείνει τίποτε. Τάσβυσε ἡ λησμονιά·
 Καὶ μοναχὰ τριγύρω σου συντρίμια καὶ ρημάδια
 Βλέπεις τὸ πὼς ἐσκόρπισεν ἡ βαροχειμωνιά.

Σὰν πόσα χεῖλη φίλησες κι ὀλόσγουρα μαλλιά
 Καὶ μέθυσες τὸ σάρκινο τῆς ἡδονῆς μεθύσι·
 Πόσες φορὲς σὲ κοίμισε μιὰ κι ἄλλη ἀγκυλιὰ
 Καὶ πόσους ἀνωφέλετα εἶχε ἡ ματιά σου σβύσει!

Θυμήσου τον, τὸν ὄμορφο, τὸν ἄσπρο σου καιρό,
 Τὶς ἄλικες τὶς ἀγινῆς καὶ τὰ μαβιά τὰ βράδνα,
 Πῶπιαν ἄπ' τὰ χεῖλη σου χυμὸ φαρμακερὸ
 Καὶ σκόρπιζαν στὰ πόδια σου τ' ἀτίμητα πετράδια.

Μέσο' στὸ καθάριο κρύσταλλο ποῦ σῶμεινε ἀπὸ χρόνια,
 Τὰ χρόνια τὰ παλῆα·
 Ζητᾶς τοῦ κάκου σήμερα στῆς χειμωνιάς τὰ χιόνια
 Ξανθὲς ἀχτινὲς γιὰ νὰ βρῆς μέσο' στ' ἄσπρα σου μαλλιά.

ΠΥΡΓΟΣ

Θαρθῶ νὰ κάτσω ἀντίκρου σου, τριγύρω στὰ χαλάσματα σου
 Πύργε, ποῦ σὲ θρυμματίσεν ἡ κάταρα τοῦ χρόνου·
 Θαρθῶ νὰ κάτσω ἀντίκρου σου, νὰ σκεπαστῶ μὲ τὴ σκιά σου,
 Νὰ γίνω γύρω σου στοιχειὸ καὶ σκέλεθρο τοῦ πόνου.

Ἐγὼ καὶ σὺ μονάχοι μας, συντρίμια καὶ ρημάδια
 Θὰ λέμε τὰ ὄνειρατα ποῦ πέρασαν τὰ μαῦρα,
 Καὶ θάχουμε γιὰ συντροφιά στὰ μολυβένια βράδνα
 Τὴν κουκουβάγια τὴ βουβὴ καὶ τὴ σταχτιά τὴ σαύρα.

Κι ἂν κάποιος νυχτοκόρακας ἐρθῆ στὴ συντροφιά μας,
 Καλῶς ἂς ἐρθῆ τὸ πουλί, τὸ θλιβερὸ καὶ μαῦρο
 Λίγα νὰ χύση δάκρυα, γροικῶντας τὰ παλῆα μας,
 Γιατὶ ἀπὸ σένα στέρησαν κ' ἐγὼ ποῦ θὲς νὰ τάβρω;

Κι ὅλο τὸν ἴδιο θάνατο θὰ κλαῖμε. Πεθαμένα,
 Σβυσμένα ὅσα ὄνειρατα ἤπιες, ὦ πύργε, κ' ἤπια,
 Γιὰ κάποια πυργοδέσποινα π' ἄφηκε σὲ κ' ἐμένα
 Νὰ γίνουμε χαλάσματα, συντρίματα κ' ἐρεῖπια.

Ν. ΓΡΙΜΑΛΛΗΣ